

Дата прийняття:	25/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	25/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF AL HUSIN v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (No. 2)</u> (Application no. 10112/16)
Зміст:	<p>У 1983 році заявник прибув до колишньої Республіки Югославії на навчання. Очевидно, що останнього разу заявник перебував в Сирії у 1993 році та, пробувши там місяць, отримав новий паспорт громадянина Сирії. Після повернення до Боснії та Герцеговини, у 1995 році заявник одружився з біженкою з Сирії; від шлюбу народилося троє дітей.</p> <p>У період з 1992 по 1995 рік, під час громадянської війни, заявник був членом організації моджахедів, утвореної у складі місцевих військових сил армії Боснії та Герцеговини в серпні 1993 року.</p> <p>Дейтонськими угодами, укладеними в 1995 році для врегулювання конфліктів у Боснії та Герцеговині, було передбачено положення, відповідно до якого всі іноземні учасники конфлікту (особисті радники, борці за свободу, тренери, волонтери та персонал) із сусідніх та інших держав мали покинути територію Боснії та Герцеговини.</p> <p>Організацію моджахедів було розформовано, а їх членам наказано покинути країну 10 січня 1995 року. Деякі з членів організації таки залишили Боснію та Герцеговину, а інші (як заявник у цій справі) подали документи на отримання громадянства і продовжували проживати в Боснії та Герцеговині. Після подій 11 вересня 2001 року в США офіційне ставлення до іноземних моджахедів змінилось;</p>

	<p>більшість із них позбавили громадянства Боснії та Герцеговини або депортували як осіб, що загрожують національній безпеці.</p> <p>Заявника було позбавлено громадянства Боснії та Герцеговини у 2007 році.</p> <p>Надалі його помістили до міграційного центру затримання в жовтні 2008 року у зв'язку із загрозою національній безпеці.</p> <p>Заявник подав заяву про надання притулку, проте вона була відхилена, а в лютому 2011 року видано наказ про депортацію.</p> <p>Заявник подав першу заяву до Суду в січні 2008 року. В лютому 2012 року Судом було констатовано, що мало б місце порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у разі депортації заявника до Сирії і що його ув'язнення в період між жовтнем 2008 та кінцем січня 2011 року за відсутності наказу про депортацію відбулося на порушення статті 5 Конвенції.</p> <p>Органи влади видали новий наказ про депортацію в березні 2012 року; протягом наступних років тримання заявника під вартою продовжувалось, хоча він неодноразово заперечував, що становить ризик для національної безпеки.</p> <p>Органи влади намагалися знайти безпечну країну для депортації заявника, проте більшість країн Європи та Близького Сходу відмовились прийняти заявника.</p> <p>В лютому 2016 року заявника було звільнено із покладенням на нього обов'язку не виїжджати за межі району свого проживання та звітувати про це поліції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо ув'язнення заявника з серпня 2014 по лютий 2016 року.</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції щодо ув'язнення між липнем 2012 і березнем 2013 року; і березнем 2014 та серпнем 2014 року.</p> <p>Відсутність порушення пункту 4 статті 5 Конвенції.</p>